

focus

FOCUS THEO BEERENDS.

Focus een artikel dat in ons clubblad een graag gelezen onderwerp is. Deze keer wil ik het eens hebben over Theo Beerends. Vroeger bekend als de man die zich een apparaat had aangeschaft om zelf buttons te maken. Vele honderden heeft hij er geproduceerd. Later was zijn handelsmerk een pet met tientallen pins.

Zoals bij bijna alle oudere vliegeraars liggen de roots van het hedendaagse vliegeren bij de jonge jaren van de vliegeraar. Zo ook bij Theo. Zijn vader leerde hem het bouwen en vliegen van een paar vliegertypen. Geld was er niet en voor touw werd visserskatoen gebruikt met als nadeel dat dit snel brak. Tegenwoordig hoor je termen als kiten, buggieën, kitesailing, kiteboarding, field-director, kitesurfen en nog meer fun namen. Toen heette het nog gewoon vliegeren en was de vliegeraar nog geen "pilot". In het Haagse spraken ze over bogen. Het is een uitdrukking die ik als ik in Scheveningen vlieger nog vaak hoor en meestal in plat onvervalst Haags: "Ben jaiu aan 't boughu?"

Theo ken ik al vanaf de beginjaren zeventig als vliegeraar en vriend. Hij was evenals ik een van de 20 vliegeraars die toen het eerste vliegerfeest van Scheveningen in 1976 opluisterde. Het was in 1984 dat er een grote tentoonstelling genaamd "Edo Machi" was in Rotterdam en Theo was daar ook. Hij was aan het onderhandelen met Ohashi, toen ook nog een jongeling, om zijn zeskanter genaamd "red lips" te ruilen voor een eddytrein. Zijn Japans was toen nog niet zo vloeiend maar met armen en benen onderhandelde hij vurig. Later is deze stijl van communiceren ook meerdere malen goed van pas gekomen.

Ik wist toen nog niet of het gelukt was, maar enkele weken later was er op de Leusderhei een vliegerfeest en Theo kwam met een grote kartonnen doos met daarin de trein aanzetten. Alle aanwezige vliegeraars waren stom verbaasd, want dit hadden ze nog nooit gezien. EEN TREIN MET HONDERDEN VLIEGERS. Uiteraard was Theo niet te beroerd om mij een mal van deze eddy toe te sturen en ik ben hem er heden ten dage nog dankbaar voor. Het was voor mij de aanzet voor de negen vliegertrains die ik nu heb. Uiteraard was er toen al veel belangstelling voor het vliegeren en ook

de Duitse televisie had er lucht van gekregen dat een aantal Hollandse mal-loten wat met vliegers deden.

Ik had toen pas het wereldrecord van de langste vlieger en de NDR wilden daar opnamen van maken. Dit moest gebeuren in Sankt Peter-Ording aan de Duitse Noordzeekust. Kosten nog moeite werden gespaard voor deze opnamen er was zelfs een heuse rails in het strand aangelegd voor de rijdende camera. Ook het toenmalige Codyteam en Wolfgang Schimmelpfennig waren van de partij. Theo wilde graag mee en werd toen in mijn team ingedeeld. Uiteraard moest hij wel voor het team buttons maken.

Dit was zijn eerste buitenlandse vliegerreis en er zouden er nog zeer vele volgen. Ik herinner mij nog dat Theo een keer niet mee kon naar Maleisië maar hij stond wel op Schiphol met een spandoek "IK WAU DAT IK MEE KON" verwijzend naar de Maleisische cultuurvlieger de

